

Af Lisbeth Bonde,

Udgivet i forbindelse med udstillingen
'House of Odd'

Kaos under kontrol

Trine Boesen (f. 1972) slår benene væk under betragteren med sine eksplosive og kaotiske figurer og former, der vrider sig i alle retninger. I hendes ahierarkiske billedunivers mødes alle tider og alle steder: pop og klassisk, Vesten og Østen, fortid og nutid, organiske og geometriske strukturer og former hvirvles rundt i en vild og vital strøm. Kun forestillingsevnen sætter grænser for, hvad der kan ske i malerierne, hvis man mestrer virkemidlerne så godt, som Boesen gør det. Der er dog tale om et kontrolleret kaos, som er tegnet sirligt op med poskappen, ligesom Boesens hånd styrer penslen uden skælven, når hun afsætter akrylfarverne på det jomfruelige, hvide lærred, som hun håndterer som et stykke papir. Hendes værker er en hybrid mellem maleriet, collagen og tegningen, og således arbejder hun uortodoks med det gamle medie og twister det i en ny retning.

Boesen befinder sig langt fra den abstrakt-ekspressive *hands on agenda*, hvor kunstneren krænger sin sjæl ud og afsætter sine følelser spontant på lærredet med en vild penselføring og med pastose og voldsomme lag af oliemaling, hvis ikke den dryppes på fladen under dans. Hun tilhører generationen efter de store ideologier og ismer og leger med tingenes ydre fremtoning, ligesom hun har en nøje gennemtænkt plan, inden hun sætter sin første streg. Hun projicerer sit hovedmotiv – som regel en knivskarp arkitekturvision – op på lærredet ved hjælp af en overheadprojektor og bruger den som en slags matrice eller grundstruktur. Således holder arkitekturen sammen på en verden, der er af lave. Som Carsten Thau skriver i sin nye bog 'Arkitekturen som tidsmaskine' (Kbh. 2010), så er arkitekturen det ældste, håndfaste massemedium, som ikke blot er "det mest modstandsdygtige medie over for tidens rov, den indebærer også de mest nærværende erfaringer om døgnets og lysets gang gennem det menneskeskabte." Når Boesen har malet arkitekturen som et modstandsdygtigt grid, kan hun tilføje sit frugtbare og ikke sjældent humoristiske kaos, som ligner det informationsflow, vi møder på nettet og i de elektroniske massemedier. Hendes nye værker til Galerie MøllerWitt vidner om, at fortællingen spiller en stadig mindre rolle til fordel for maleriets formelle muligheder, ligesom hendes palet er blevet lidt mere dæmpet, bl.a. for at give formen og strukturen en mere fremtrædende plads.

Men det frodige, vitale - og muntre - informationsboom, som er Boesens særkende, er der heldigvis stadig. Billederne er fyldt med ting, tegn og underlige gerninger, som det er spændende at gå på opdagelse i, for her gemmer sig en mængde skjulte eller mere direkte meddelelser, som lokker betragteren til. Alle disse ting synes at være blevet katapulteret ud af et sort hul i universet, eller er de måske snarere på vej til at blive opslugt af det? Det er ikke til at afgøre, om verden er ved at forsvinde, eller om den tværtimod er ved at blive til. Men uanset hvad er der et karakteristisk andet univers, et hul igennem til noget ikke-definerbart, noget ukendt. Det mystiske, tomme parallelunivers danner kontrast til det kendte, vi møder på billedfladen. I det hele taget fremstår den kendte verden som en tynd og langt fra holdbar konstruktion, som vi kun har på lånt tid, men inden denne verden forsvinder som boblerne i bækken, lægger Boesen op til et vildt party. Og det vil man for alt i verden ikke undvære.

Lisbeth Bonde
Februar 2011

Lisbeth Bonde er kunstkritiker ved Weekendavisen. Hun har skrevet bøgerne *Kunstnere på tale* (2002), *Atelier – kunstnerens værksted* (2003), *SOLO – en monografi om Peter Martensen* (2006), *Manual til dansk samtidskunst* (sammen med Mette Sandbye, 2006) og har redigeret antologien *Hvorfor kunst?* (2007 sammen med Maria Fabricius Hansen). Hun har desuden bidraget til en lang række kataloger, senest *Echo* om maleren Cornelius Völker (2011).